

A child's drawing in green and orange on a yellow background. It depicts a person with their arms raised, holding a globe. The person is wearing a long-sleeved shirt and pants. The globe is orange and red. The background has some faint lines suggesting a landscape or sky.

Το Δέντρο του Αντώνη

Πρόλογος:
Ελένη
Σαμαράκη

Μια ιστορία των παιδιών από το Εργαστήριο στο
Αετοπούλειο Πολιτιστικό Κέντρο Δήμου Χαλανδρίου

Προοδευτικός Σύλλογος «Τα Καστέλλια»

Το Δέντρο του Αντώνη

Μια ιστορία των παιδιών από το Εργαστήριο στο Αετοπούλειο
Πολιτιστικό Κέντρο του Δήμου Χαλανδρίου

Πρόλογος: **Ελένη Σαμαράκη**

Προοδευτικός Σύλλογος «Τα Καστέλλια»

www.kastellia.gr

Υπεύθυνοι έκδοσης: **Πολυτίμη Μαχαίρα & Κώστας Στοφόρος**

ISBN 978-618-81798-4-4

Εικόνα εξωφύλλου: Έργο του **Νίκου- Ιάσονα Μικελάκη**

Επιμέλεια έκδοσης: **Γιάννης Φαρσάρης** / [Ανοικτή Βιβλιοθήκη](#)

Το ψηφιακό βιβλίο *Το Δέντρο του Αντώνη* διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY- NC- ND](#)

[Αναφορά δημιουργού – Μη εμπορική χρήση – Όχι παράγωγα έργα]

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΗ

Το αγόρι με τον ήλιο στον ώμο

Περνούσαν οι μέρες,
σελίδες στην **«αυτοβιογραφία»** της ζωής του.
Ένα **«λάθος»** έδωσε περιεχόμενο στις γραφές.

Ήταν το **«διαβατήριο»**
να γνωρίσει τον ήρωα του.

«Αρνούμαι» τα **«Πρέπει»**, έγραψε.

«Κόντρα» στους καιρούς,
«Εν ονόματι» της ελευθερίας και της τέχνης,
εκπέμπω **«Σήμα κινδύνου»**.

«Ζητείται ελπίς»

Ολοκληρώθηκε η αυτοβιογραφία,
έσβησε μια ζωή.

Στο εξώφυλλο
ένα αιώνια έφηβο αγόρι
κρατούσε τον ήλιο στον ώμο του
Νίκος Μικελάκης

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΗ

Μια ιστορία των παιδιών από το
Εργαστήριο στο Αετοπούλειο Πολιτιστικό Κέντρο
του Δήμου Χαλανδρίου

Επιμέλεια: Πολυτίμη Μαχαίρα & Κώστας Στοφόρος

Πρόλογος: Ελένη Σαμαράκη

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ ΣΑΜΑΡΑΚΗ

Τι μεγάλη χαρά και τι ύψιστη τιμή για έναν συγγραφέα, να τον διαβάζουν, να τον αισθάνονται και μετά να μεταπλάθουνε το έργο του και τα νοήματα του και να το προχωρούν με δικές τους ιστορίες μεταδίδοντας έτσι το μήνυμα του μέσα από την δική τους φαντασία και τα βιώματα.

Αυτή η θαυμάσια δουλειά έγινε στο εργαστήριο για τον Αντώνη Σαμαράκη σε συνεργασία με το Αετοπούλειο Πολιτιστικό κέντρο του Δήμου Χαλανδρίου, με την καθοδήγηση και την έμπνευση του κυρίου Κώστα Στοφόρου και της κυρίας Πολύτιμης Μαχαίρα.

Παρακίνησαν τα παιδιά που συμμετείχαν, να γράψουν τα δικά τους διηγήματα, τόσο ώριμα, τόσο καλογραμμένα, τόσο με βαθιά σκέψη και ενσυναίσθηση.

Είναι ιδιαίτερα συγκινητικό που το εργαστήριο αυτό έλαβε χώρα στο Χαλάνδρι, τόπο που ο Αντώνης πέρασε τα παιδικά του καλοκαίρια, πρώτα σε αντίσκηνο στα πεύκα Χαλανδρίου και μετά σε ένα μικρό σπίτι, εκεί που σήμερα υπάρχει ένας χώρος αφιερωμένος στο πέρασμα του από το Χαλάνδρι, το πεύκο του Αντώνη.

Ο Αντώνης είχε πάντα βαθιά νοσταλγία και ωραίες αναμνήσεις από αυτά τα χρόνια, που διαβάζοντας ακατάπαυστα κάτω από αυτά τα πεύκα, διάπλασαν τον χαρακτήρα του και τον οδήγησαν στους δικούς του προβληματισμούς.

Τα κείμενα των παιδιών με συγκίνησαν σε βάθος και ομολογώ ότι πολλές φορές σκέφτηκα πόσο θα ενθουσίαζαν τον Αντώνη, θα τηλεφωνούσε στα παιδιά, θα ερχόταν σε άμεση επαφή μαζί τους, θα στεκόταν δίπλα τους, θα τα εμπύχωνε και θα τους έλεγε να διαβάσουν πολύ και να προχωρήσουν στην ζωή τους μένοντας πάντα ο εαυτός τους. Και να προσπαθήσουν σκληρά με πίστη και υπομονή. Πίστευε πάντα στην προσπάθεια και έλεγε ότι κάποτε θα ήθελα να πουν για μένα, ότι τουλάχιστον προσπάθησα!

Σας ευχαριστώ με όλη μου την καρδιά γι αυτή την πρωτόγνωρη εμπειρία, καλή συνέχεια στα όνειρα σας

Ελένη Σαμαράκη

*Το λογότυπο του εορτασμού των 100 χρόνων από τη γέννηση
του Αντώνη Σαμαράκη*

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΗ: ΜΕ ΕΜΠΝΕΥΣΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΝΤΩΝΗ ΣΑΜΑΡΑΚΗ

ΕΝΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΜΕ ΠΟΛΛΕΣ ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ

Ο Αντώνης Σαμαράκης με την οικογένειά του στο Χαλάνδρι, 1930

Στο πλαίσιο του **«Έτους Σαμαράκη»** και προκειμένου να τιμήσουμε και να γνωρίσουμε τον **Αντώνη Σαμαράκη**, προτείναμε στο Αετοπούλειο Πολιτιστικό Κέντρο του Δήμου Χαλανδρίου την πραγματοποίηση εργαστηρίου για παιδιά από 12 ετών το οποίο θα περιελάμβανε:

- Μαθήματα δημιουργικής γραφής, σκηνογραφίας, θεατρικού παιχνιδιού
- Δημιουργία κειμένων

- Δημιουργία συλλογής διηγημάτων
- Δημιουργία θεατρικού έργου
- Δημιουργία σκηνικών και κοστούμιών

Στον πυρήνα της ιδέας βρισκόταν το περίφημο Πεύκο του Αντώνη **Δέντρο του Σαμαράκη** που βρίσκεται στο Χαλάνδρι.

Πηγή έμπνευσης τα βιβλία αλλά και η ίδια η ζωή του, το παράδειγμα που έδωσε καθώς αγωνίστηκε για τη Δημοκρατία, την Ελευθερία και βρέθηκε πάντοτε κοντά στα παιδιά.

Παράλληλα υπήρξε από τους πλέον καταξιωμένους διεθνώς Έλληνες συγγραφείς.

- Με την ολοκλήρωσή του εργαστηρίου σχεδιαζόταν:

A. Η εκτύπωση της συλλογής διηγημάτων που θα γράψουν / εικονογραφήσουν τα παιδιά

B. Το θεατρικό έργο που θα έχει δημιουργηθεί να παρουσιαστεί στο θέατρο της Ρεματιάς.

Δυστυχώς οι συνθήκες που οδήγησαν στην πραγματοποίηση του εργαστηρίου αποκλειστικά εξ αποστάσεως, δεν επέτρεψαν να δημιουργηθεί το θεατρικό έργο.

Δημιουργήθηκε ωστόσο μια κοινή ιστορία και υπάρχει η δυνατότητα για την θεατρική της διασκευή στο μέλλον.

Η ομάδα των παιδιών αποδείχθηκε εξαιρετικά δημιουργική και τα κείμενα, όσο και οι εικαστικές τους εργασίες, ξεπέρασαν κάθε προσδοκία, παρά τις δύσκολες συνθήκες.

Στο βιβλίο που κρατάτε στα χέρια σας, έχετε τη δυνατότητα να διαπιστώσετε οι ίδιοι πόσο εξαιρετική δουλειά έκαναν σε συλλογικό επίπεδο. Η ιστορία με τίτλο «Το δέντρο του Αντώνη» γράφτηκε απ' όλους, σαν παιχνίδι με την αξιοποίηση της Μαγικής Τράπουλας των Παραμυθιών. Οι υπόλοιπες

εργασίες των παιδιών έχουν δημοσιευτεί στην «Παραμυθοκουζίνα» <https://paramithokouzina.blogspot.com/>

Ο Προοδευτικός Σύλλογος «Τα Καστέλλια», ανέλαβε την υλοποίηση της έκδοσης στο πλαίσιο των εκδοτικών και λογοτεχνικών δραστηριοτήτων του, που περιλαμβάνουν και τον Διαγωνισμό Διηγήματος «Στέλιος Ξεφλούδας».

Στο εργαστήριο γνωρίσαμε μεγάλους ζωγράφους και τις τεχνικές τους, μιλήσαμε για τα δέντρα από λογοτεχνική, εικαστική αλλά και περιβαλλοντική άποψη και βεβαίως διαβάσαμε επιλεγμένα αποσπάσματα από το σύνολο των έργων του Αντώνη Σαμαράκη. Με έμπνευση από κάθε ένα από τα βιβλία του και από ορισμένα ποιήματά του, τα παιδιά έγραψαν τις δικές τους ιστορίες με απόλυτη ελευθερία προσέγγισης.

Θέλουμε πέρα από **τους ανθρώπους του Αετοπούλειου και του Δήμου Χαλανδρίου** που αγκάλιασαν την προσπάθειά μας - και ιδιαιτέρως τον **αντιδήμαρχο Πολιτισμού Σέργιο Γκάκα** και τον **Αλέκο Βαρβέρη από τη Διεύθυνση Πολιτισμού**- να ευχαριστήσουμε θερμά τη σύζυγο του Αντώνη Σαμαράκη, την αγαπημένη του Ελένη, που στάθηκε κοντά μας από την πρώτη στιγμή, ενθαρρύνοντάς μας σε κάθε βήμα.

Ευχαριστούμε τον Γιάννη Φαρσάρη και την «Ανοικτή Βιβλιοθήκη» καθώς και τον Προοδευτικό Σύλλογο «Τα Καστέλλια» και την εφημερίδα «Καστελλιώτικα Νέα», που ανέλαβαν την ηλεκτρονική αυτή έκδοση του βιβλίου.

Ακόμη να ευχαριστήσουμε την Αναπληρώτρια Καθηγήτρια του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων Ιφιγένεια Τριάντου και τη συγγραφέα Καλλιόπη Στάρα για την πολύτιμη συμβολή τους με εισηγήσεις στο εργαστήριό μας και την Αγγελική Παπαγεωργίου που επιμελήθηκε την κοινή μας ιστορία.

Βεβαίως πάνω απ' όλα να ευχαριστήσουμε τα ίδια τα παιδιά και τους γονείς τους, που μέσα στη ζοφερή πραγματικότητα μας έδωσαν μηνύματα ελπίδας και ανθρωπιάς. Με το δικό τους ταλέντο, την ευαισθησία και το ερευνητικό τους πνεύμα, ίσως να υπάρξει ένα καλύτερο μέλλον...

Τέλος, το απίστευτο χιούμορ τους μας έκανε συχνά να γελάσουμε και να γλιτώσουμε από κάθε είδους σοβαροφάνεια...

Πολυτίμη Μαχαίρα, εικαστικός- σκηνογράφος

Κώστας Στοφόρος, συγγραφέας - δημοσιογράφος

Στο εργαστήρι μας ήταν - για λίγο ή περισσότερο- μαζί μας:

- Χάρης Αντωνάκος
- Παναγιώτης Βλαχογιάννης
- Ελισάβετ Γεροκωστοπούλου
- Αμύρσα Γιαννακάκη
- Παγώνα Καραγιάννη
- Δημήτρης Κωνσταντίνου
- Μαρία Μαρή
- Ορφέας Μητροδήμας - Μπρέγιαννης
- Νίκος Μικελάκης
- Ορέστης Μικελάκης
- Μελίνα Παυλάκου
- Μυρτώ Παυλάκου
- Ιάσων Στοφόρος
- Νάγια Τζαφέρη
- Νικόλας - Άγγελος Τσαρούχας

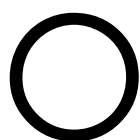

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΗ

Το πεύκο του Αντώνη Σαμαράκη στο Χαλάνδρι

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΗ

Αντώνης είναι μαθητής της 1^{ης} Γυμνασίου και μένει στο Χαλάνδρι. Κάθε πρωί πηγαίνοντας στο σχολείο περνά από το «Πεύκο του Αντώνη» που είναι στη γειτονιά του. Είναι αφιερωμένο στον Αντώνη Σαμαράκη που έζησε εκεί κοντά για κάποια χρόνια όταν ήταν μικρός. Κάτω από αυτό το δέντρο έγραψε τα πρώτα του ποιήματα...

Ο Αντώνης νιώθει πως είναι και δικό του αυτό το πεύκο. Θέλει να γίνει κι εκείνος συγγραφέας όταν μεγαλώσει. Καμιά φορά κάθεται κάτω από το δέντρο, ανάμεσα στις πλάκες με τους τίτλους των βιβλίων του Σαμαράκη και γράφει δικές του ιστορίες στα τετράδιά του. Παίζει μάλιστα ένα παιχνίδι. Χρησιμοποιεί τον τίτλο της κοντινότερης του πλάκας και γράφει μια δική του εκδοχή της ιστορίας.

«Αρνούμαι», «Ζητείται Ελπίς», «Το λάθος»...

Στο μυθιστόρημα «Το λάθος» είναι που άρχισαν τα προβλήματά του...

- Τι είναι αυτό παιδί μου Αντώνη;

Ο δάσκαλος τον σήκωσε όρθιο.

- Που είναι οι ασκήσεις που σας έβαλα; Τι είναι αυτό το «Το λάθος» που γράφεις; Αντί να ασχολείσαι με τα μαθήματά σου... Και πού τα βρήκες όλα αυτά παιδί μου; Να ειδοποιήσεις τους γονείς σου πως θέλω να τους δω!

Οι γονείς του πήγαν στο σχολείο και όσα ακολούθησαν από εκεί και πέρα ήταν τρομερά.

- Συγγραφέας; Αλλά ξέρω τι φταίει! Αυτή η δασκάλα στο δημοτικό που σου πήρε τα μυαλά με το «ταλέντο» σου. Πώς θα βγάζεις το ψωμί σου; Εδώ έχουμε έτοιμη δουλειά, στρωμένη. Φτιάχνουμε σπίτια για να μένουν οι άνθρωποι και δεν πετάμε λέξεις άχρηστες στα χαρτιά! Τέρμα τα εξωσχολικά διαβάσματα! Και θα σε ελέγχω εγώ κάθε βράδυ στα μαθήματα! Στην ηλικία σου ήμουν πρώτος στη τάξη!

Ο πατέρας τού του φώναζε έξαλλος και με μανία πήγε και άδειασε τη μικρή βιβλιοθήκη του Αντώνη. Την επόμενη μέρα όλα τα βιβλία είχαν μπει σε κούτες κι είχαν στοιβαχτεί στο υπόγειο. Ο Σαμαράκης, η Άλκη Ζέη, ο Ιούλιος Βερν, η Πηνελόπη Δέλτα... Όλοι οι αγαπημένοι του συγγραφείς βρέθηκαν στο σκοτάδι.

Από τότε και πέρα, κάθε βράδυ ο πατέρας του, όχι μόνο έλεγχε τα μαθήματα, αλλά και τα τετράδιά του μην τυχόν είχε γράψει οτιδήποτε που δεν είχε σχέση με το σχολείο...

Ο Αντώνης έκοβε κρυφά χαρτιά από τα τρόφιμα, μάζευε ακόμη και χαρτοπετσέτες κι όποτε μπορούσε καθόταν κι έγραφε κάτω από το αγαπημένο του δέντρο.

Στο σημείο που παλιά βρισκόταν το άγαλμα με το παιδί που είχε τον ήλιο στον ώμο και τώρα είχαν απομείνει κάτι μεταλλικές καλαμιές, είχε φτιάξει κρυψώνα κι έκρυβε τα γραπτά του μέσα σε μια πλαστική σακούλα.

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΗ

Πρόπλασμα του έργου του Διονύση Γερολυμάτου
«Το αγόρι με τον ήλιο στον ώμο»

Μέρα με τη μέρα η κατάσταση γινόταν όλο και πιο δυσβάσταχτη!

Κι έτσι ο Αντώνης το αποφάσισε. Θα έφευγε!

Κάθε φορά που ήθελαν να του κάνουν δώρο, ζητούσε χρήματα, δήθεν, ότι συγκέντρωνε λεφτά για να αγοράσει έναν καινούργιο υπολογιστή για το σχολείο.

- Μπράβο παιδί μου! Έτσι θέλω να σκέφτεσαι, χαιρόταν ο πατέρας του.

Κι η χαρά του έγινε μεγαλύτερη όταν ήρθε ο έλεγχος με τα εικοσάρια. Εκατό ευρώ του έδωσε και βγήκαν οικογενειακώς μετά από μήνες για φαγητό σε ένα καλό εστιατόριο στο Χαλάνδρι.

Η μητέρα του Αντώνη δεν έλεγε τίποτα όλον αυτόν τον καιρό και συμφωνούσε με ό,τι έλεγε ο σύζυγός της. Μέσα της όμως καταλάβαινε πως κάτι δεν πήγαινε καλά...

Είχε και την αδερφή της την Ιφιγένεια που έμενε στα Χανιά κι ήταν υπάλληλος στο ναυτικό μουσείο κι όλο της έλεγε πως ψαλιδίζουν τα φτερά του παιδιού και πως είναι κρίμα τόσο ταλέντο να πάει χαμένο!

Η Ιφιγένεια ήταν ανύπαντρη.

- Δεν έχεις δικά σου παιδιά! Της έλεγε πάντα η μητέρα του Αντώνη. Αλλιώς θα καταλάβαινες!

Οι πιο όμορφες μέρες που είχε περάσει ο Αντώνης τα τελευταία χρόνια ήταν όταν είχαν πάει διακοπές στα Χανιά, χωρίς τον πατέρα του, και η θεία του τους γύρισε στα πιο απίθανα μέρη.

Ένα απόγευμα που είδε τον Αντώνη να γράφει, του ζήτησε να της διαβάσει το κείμενό του:

- Μα είναι καταπληκτικό!

Είπε όταν τέλειωσε την ανάγνωση ο ανιψιός της. Κάπως έτσι έγινε συνήθεια να κάθονται αργά το απόγευμα στο μπαλκόνι που έβλεπε προς τη θάλασσα και να της διαβάσει ό,τι είχε γράψει μέσα στη μέρα.

Σε αυτή τη θεία λογάριζε να πάει ο Αντώνης.

Κι έτσι μια Παρασκευή απόγευμα, αντί να πάει στο φροντιστήριο των Αγγλικών πήρε μετρό και ηλεκτρικό και έφτασε στο λιμάνι του Πειραιά. Έβγαλε εισιτήριο για το πλοίο που έφευγε εκείνη τη μέρα, αλλά όταν πήγε να μπει στο καράβι τον ρώτησε ο άνθρωπος που έλεγχε τα εισιτήρια:

- Πού είναι ο συνοδός σου;

Ο Αντώνης προς στιγμή τα έχασε!

- Μα...

Τότε εμφανίστηκε ένα σχολείο με παιδιά της ηλικίας του, που έκαναν τρομερή φασαρία

- Είμαι με το σχολείο!

- Α, καλά! Είπε ο άνθρωπος και ετοιμάστηκε να αντιμετωπίσει τους θορυβώδεις εισβολείς.

Ο Αντώνης φρόντισε να είναι συνέχεια δίπλα στα παιδιά του σχολείου, μέχρι που ένα από τα κορίτσια που τον παρατηρούσε ώρα, του μίλησε:

- Εσύ ποιος είσαι; Μας παρακολουθείς;

- Εεεε.... Όχι... Να...

- Τι έχεις; Γλωσσοδέτη;

- Ναι! Όχι δηλαδή... Πάω στα Χανιά και...

- Σοβαρά; Εγώ νόμιζα πως πήρες το πλοίο για Χανιά για να πας στη Ρόδο!

- Είμαι μόνος μου...

- Αυτό το βλέπω!

- Τέλος πάντων, δεν με άφηναν να μπω «ασυνόδευτος» κι είπα πως είμαι από το σχολείο σας!

- Κι έχεις όνομα;

- Ναι, με λένε Αντώνη!

- Ελένη! Συστήθηκε το κορίτσι.

- Κι σε ποιο σχολείο πας «συμμαθητή»;

- Στο Χαλάνδρι στο...
- Εμείς είμαστε από τη Γλυφάδα, το 1ο Γυμνάσιο άμα σε ρωτήσει κανείς!
- Και πώς πας μόνος; Θα μπορούσαν οι γονείς σου να...
- Οι γονείς μου δεν ξέρουν τίποτα!
- Το έσκασες;
- Έφυγα. Δεν άντεχα άλλο! Πάω στη θεία μου την Ιφιγένεια στα Χανιά. Εκείνη...
- Πρέπει να κρυφτείς! Μπορεί να έχουν ειδοποιήσει την αστυνομία! Θα σε έπαιρνα στη καμπίνα μας, αλλά είμαστε μόνο κορίτσια και δεν ξέρω αν οι άλλες... Όμως, ίσως υπάρχει καμιά άδεια καμπίνα. Έχω μια ιδέα! Έλα μαζί μου!

«Συνάντηση στο πλοίο»

Έργο του Δημήτρη - Άγγελου Κωνσταντίνου

Ο Αντώνης ακολούθησε την Ελένη και δεν μπόρεσε να μη σκέφτεται πως ο αγαπημένος του συγγραφέας είχε παντρευτεί μια Ελένη.

Ανέβηκαν έναν δυο ορόφους, χώθηκαν σε κάτι λαβυρίνθους, μέχρι που έφτασαν σε μια πόρτα που έγραφε «Μόνο για το Πλήρωμα- Απαγορεύεται η είσοδος!» Ωστόσο, αυτό δεν σταμάτησε την Ελένη που του είπε να περιμένει, άνοιξε αποφασιστικά την πόρτα και μπήκε μέσα.

Τι κορίτσι ήταν αυτό! Καμιά του συμμαθήτρια δεν ήταν έτσι...

Ο Αντώνης έκοβε βόλτες νευρικά. «Λες να τη κράτησαν μέσα; Αφού απαγορεύεται!» Προς στιγμή μάλιστα σκέφτηκε να φύγει, αλλά τη στιγμή που ήταν έτοιμος να εξαφανιστεί εμφανίστηκε η Ελένη με μια κυρία.

- Η θεία μου η Αμαλία! Ο Αντώνης!

- Γεια σου Αντώνη! Είστε φίλοι με την Ελένη;

- Ναι, γνωριστήκαμε πριν από λίγη ώρα, καθώς μπαίναμε στο πλοίο, είπε η Ελένη.

- Ωραία, όμως τι χρειάζεσαι Αντώνη, παιδί μου;

- Ε να, έφυγα από το σπίτι, επειδή δεν άντεχα άλλο την καταπίεσή των γονιών μου, δεν με άφηναν να κάνω αυτό που μου αρέσει πραγματικά, να γίνω συγγραφέας, να γράφω ιστορίες.

- Οι γονείς σου μάλλον δεν ξέρουν ότι έφυγες οπότε, έχω την ευθύνη σου και επειδή δεν μπορώ να σε προσέχω, θα σε πάω στον καπετάνιο στη γέφυρα να σε προσέχει αυτός, μέχρι να φτάσουμε. Εντάξει;

- Πάω στη θεία μου την Ιφιγένεια που μένει στα Χανιά. Δουλεύει στο Ναυτικό Μουσείο, συμερίζεται τις καλλιτεχνικές μου ανησυχίες και κάθε απόγευμα όταν είχα πάει διακοπές της διάβαζα τις ιστορίες μου, τις επαινούσε κι έλεγε πως είναι καταπληκτικές. Σε αυτή τη θεία που με νοιάζεται και με αγαπάει θα πάω. Η Ελένη είχε μια πολύ καλή ιδέα να μείνω μαζί σας μέχρι να φτάσουμε εκεί για να μην είμαι μόνος. Μετά θα δω τι θα κάνω.

- Αν είναι έτσι, τότε εντάξει! Αφού θα βρεις τη θεία σου και θα έχεις κάπου να μείνεις τότε δέχομαι να σε συνοδεύσω. Ίσως γίνουμε και φίλες με τη θεία σου. Εγώ μένω πίσω από το Ναυτικό Μουσείο. Πού μένει η θεία σου;

- Α, η θεία μου μένει πιο κεντρικά Αποκορώνου 28 δίπλα στον «Ιορδάνη», το μπουγατσάδικο.

- Τι καταπληκτική μπουγάτσα έτρωγα... Ανυπομονώ να φτάσω!

- Κι εμένα μου αρέσει αυτό το ιστορικό στέκι. Θα περάσουμε ωραία!

- Θα ήθελα να διαβάσεις και σε μένα τις ιστορίες σου, έτσι θα περάσει και ευχάριστα ο χρόνος μέχρι να φτάσουμε στα Χανιά.

- Με μεγάλη χαρά, κυρία Αμαλία, τις έχω εδώ στο σακιδιό μου.

- Ωραία λοιπόν, φεύγω κι εγώ! Σας αφήνω, πάω στη παρέα μου. Αν θέλεις Αντώνη μπορείς να έρθεις μαζί μου.

- Εντάξει, θα έρθω σε λίγο.

Όταν το πλοίο έπιασε λιμάνι και κατέβηκαν στη προβλήτα, συνάντησαν τον κυρ Ανέστη. Ήταν γνωστός της κυρίας Αμαλίας, λαχανέμπορος. Πήγαινε στη Δημοτική Αγορά των Χανίων με το αγροτικό του.

- Ανέστη μήπως μπορείς να πάρεις μαζί σου και τον Αντώνη;

- Μετά χαράς, αλλά θα τον αφήσω στο κέντρο, γιατί βιάζομαι να παραδώσω το εμπόρευμα.

Όταν έφτασαν ο Αντώνης κατέβηκε στην Αγορά, ευχαρίστησε τον κυρ Ανέστη και σκεφτόταν να κάνει έναν μικρό περίπατο να ξεμουδιάσει πριν πάει στο σπίτι της θείας του.

Στεκόταν αναποφάσιστος όταν κάποιος πετάχτηκε και του άρπαξε το σακίδιο πετώντας τον κάτω. Ο Αντώνης έντρομος άρχισε να φωνάζει:

- Κλέφτης, Κλέφτης! Το σακιδιό μου. Μου έκλεψαν το σακιδιό μου!

Στη στροφή του δρόμου φάνηκε το σχολείο της Ελένης που έβγαινε από την Δημοτική Πινακοθήκη. Τα παιδιά άκουσαν τις φωνές και είδαν τον κλέφτη που έτρεχε. Όρμησαν πάνω του και τον κύκλωσαν.

Η Ελένη του άρπαξε το σακίδιο και το έδωσε στον Αντώνη που στο μεταξύ είχε φτάσει. Ο Αντώνης ευχαρίστησε την Ελένη και τους φίλους της και πήρε τον δρόμο για το λιμάνι.

Ένας ζεστός πρωινός ήλιος έλουζε τα μάτια του. Το πανέμορφο λιμάνι των Χανίων απλώνονταν μπροστά του. Είχε ξεχάσει πόσο όμορφο ήταν. Από μέσα του άρχισε να μουρμουρίζει για όσα έβλεπε.

«Τι όμορφος που είναι ο φάρος, το στολίδι του λιμανιού. Να δεις πως μου τα είχε πει η θεία μου τα τείχη αυτά; ...Α.. το θυμήθηκα, τα τείχη του φρουρίου Φιρκά με το Ναυτικό Μουσείο. Τι ωραίες που ήταν οι απογευματινές βόλτες με τη μαμά μου στη γραφική συνοικία πίσω από το φρούριο. Χανόμασαν στα στενά σοκάκια της βενετσιάνικης συνοικίας Τοπανά και νόμιζες ότι στη στροφή θα εμφανιστεί κάποιος Ενετός αξιωματικός».

Με το βλέμμα του έκανε μια γύρα όλο το λιμάνι, με τα ψηλά πολύχρωμα ενετικά κτήρια, τις κόκκινες σκεπές. «Το Γιαλί Τζαμί, πόσο τέλειο! Σαν τουρτίτσα είναι! Σίγουρα θα έρθω το βράδυ με τη θεία μου να φάμε στο αγαπημένο της εστιατόριο». Κοντοστάθηκε να αποφασίσει ποιόν δρόμο θα ακολουθήσει. Φοβόταν μην μπερδευτεί στα σοκάκια και δεν βρει το σπίτι της. Θα ακολουθούσε τον κεντρικό δρόμο πλάι στα μαγαζιά. Βάδιζε αργά για να απολαύσει την ομορφιά της πόλης, αλλά και την ελευθερία του.

«Γιατί να βιαστώ;» σκέφτηκε. «Δεν με περιμένει κανείς. Έκπληξη θα της κάνω! Είχε χαθεί στις σκέψεις του κι όταν γύρισε το βλέμμα του ένας μεσήλικος άνδρας στεκόταν μπροστά του.

- Μωρέ συ τι κάνεις εσύ εδώ τέτοια ώρα;

- Ορίστε;

- Σαν να μην ξύπνησες ακόμα Αντωνάκη μου. Δεν με θυμάσαι; Είμαι ο Σήφης, ο συμμαθητής του πατέρα σου, ο παιδικός του φίλος!

- Συγγνώμη, αλλά ήμουν αφηρημένος και τρόμαξα για μια στιγμή. Φυσικά και σας θυμάμαι!

- Ήταν ωραία πέρυσι στο εξοχικό εκείνο το Αυγουσιάτικο βράδυ με πανσέληνο.

- Πράγματι είχαμε κάνει πολλά γέλια τότε!

- Πού είναι ο πατέρας σου, δεν τον βλέπω....! Πότε ήρθατε; Πώς και σε άφησε μόνο σου πρωί πρωί να πάρεις τους δρόμους.

- Ε...Σήμερα ήρθαμε . Επειδή είχα ζαλιστεί, είπα να με αφήσουν να κάνω μια βόλτα με τα πόδια μόλις φτάσαμε στα Χανιά.

- Και καλά έκανες! Και για πού το έβαλες τώρα;

- Πού αλλού; Για τη θεία μου! Δεν είναι και πολύ μακριά!

- Δεν το λες και κοντά πάντως. Θες να πάμε μαζί μην χαθείς; Νομίζω ότι ο πατέρας σου με το αμάξι θα πάει πρώτος!

- Ε... όχι, όχι....Μην σας βάλω σε κόπο!

- Δεν είναι κόπος... Άσε που θέλω να δω και το φιλαράκι μου!

- Ε...ξέρετε ο μπαμπάς θα περάσει να αγοράσει κάτι μπουγάτσες πρώτα και να κάνει κάποιες δουλίτσες, οπότε μάλλον δεν θα τον δείτε!

- Εντάξει τότε. Να του δώσεις χαιρετισμούς και να του πεις ότι τον περιμένω να πιούμε μια τσικουδιά!

- Θα του το πω. Καλημέρα!

- Δώσε τις καλημέρες μου και στην Ιφιγένεια!

- Γεια σας!

Η καρδιά του Αντώνη χτυπούσε δυνατά. «Πώς τη γλίτωσα Θεέ μου! Τι συνάντηση και αυτή!» Με βιαστικά βήματα ανηφόρισε προς το σπίτι της θείας του. Δεν ήθελε να είχε καμία άλλη τέτοια συνάντηση. Χτύπησε το κουδούνι συνθηματικά τρεις φορές, όπως συνήθιζε. Η θεία Ιφιγένεια άνοιξε την πόρτα έκπληκτη, μην μπορώντας να πιστέψει στα μάτια της!

- Αντωνάκη μου, ψυχούλα μου, τι έκπληξη αυτή; Γιατί δεν μου 'πατε ότι θα 'ρθείτε;

- Ε... δεν θα ήταν έκπληξη!

- Πού είναι η μαμά κι ο μπαμπάς; Τι μου ετοιμάζουν ακόμα; Δεν μου είχαν πει ότι θα έρθουν για τον γάμο!

- Ε...δεν θα 'ρθουν! Έστειλαν εμένα, αντιπρόσωπο!

- Πλάκα μου κάνεις. Ένα παιδί να ξεκινήσει να μπει μόνο του σε καράβι!

Αυτό δεν θα το επέτρεπαν ποτέ.

- Ήρθα με το σχολείο μου. Κάνουμε μια εκπαιδευτική εκδρομή. Εγώ βέβαια δήλωσα .....

- Κάτι δεν μου αρέσει σε όλα αυτά εμένα...Σε βλέπω έχεις κοκκινήσει.

- Όχι, όχι, θεία μου. Εγώ δήλωσα ότι θα μείνω σε σένα για να μπορώ να έρθω και στον γάμο!

- Έλα μέσα να τους πάρουμε τηλέφωνο, να τους πούμε ότι είσαι καλά!

- Ε... μίλησα μαζί τους τρεις φορές. Από το πλοίο, όταν κατέβηκα και λίγο πριν σου χτυπήσω. Συνάντησα τον κύριο Σήφη και πήρα τον μπαμπά να του δώσω τους χαιρετισμούς του!

- Καλά θα τους πάρουμε αργότερα. Τι να σου βάλω να φας για πρωινό;

- Δεν πεινάω!

- Θες να σου φτιάξω αυγόφετες που σου αρέσουν;

- Αν έχεις το ωραίο χωριάτικο ψωμί, με πολύ χαρά!

- Πάμε μαζί στην κουζίνα! Έχω και μπουγάτσα για μετά!

- Στη μπουγάτσα του Ιορδάνη δεν λέμε ποτέ όχι, οικογενειακώς! Θεία να σου ζητήσω μια χάρη;

- Για πες!

- Τι θα έλεγες να φτιάξω εγώ τις αυγόφετες και για τους δύο μας! Ξέρεις έχω μεγαλώσει και νομίζω ότι εκπλαγείς με το πόσο καλά μαγειρεύω!

- Να μου μαγειρέψεις εσύ στο σπίτι μου! Ντροπή!

- Δεν έχεις περιέργεια να δεις πόσο καλός μάγειρας είμαι; Δέξου το σαν ένα ευχαριστώ για τη φιλοξενία και όχι μόνο!

- Αν είναι έτσι, δέχομαι!

- Στις δέκα έχω ραντεβού στο κομμωτήριο για μαλλί και νύχια. Μια κουμπάρα δεν μπορεί να μην είναι καλοφτιαγμένη. Θες να έρθεις μαζί μου; Θέλεις λίγο κούρεμα νομίζω!

- Θα έρθω μαζί σου και θα κάνω μια βόλτα στην πόλη. Μετά πάμε για έναν καφέ!

- Τον καφέ τον κερνάω εγώ! Μην μου πεις ότι μεγάλωσες τόσο όσο να πίνεις και καφέ; Το ξέρει η μητέρα σου;

- Πώς θα μπορούσε να μην το ξέρει;

Η μέρα πέρασε γρήγορα χωρίς να το καταλάβουν και οι δύο. Ο Αντώνης είχε καταστρώσει ένα πολύπλοκο σχέδιο. Απασχολούσε διαρκώς τη θεία Ιφιγένεια, τη βομβάρδιζε με ερωτήσεις, της ζητούσε να συνεχίσουν τις βόλτες τους και να φάνε έξω ώστε να μην σκεφτεί να πάρουν τους γονείς του.

Το τηλέφωνό της χτυπούσε διαρκώς από φίλους και συγγενείς για τον γάμο. Από το μεσημέρι και μετά την απασχολούσαν μόνο τα διαδικαστικά της κουμπαριάς, τα λουλούδια, τα στέφανα, το κρασί. Έτσι ξέχασε και αυτόν και τους γονείς του.

Ο Αντώνης ήταν ήρεμος. Δεν μπορούσε να φανταστεί πόσο εύκολα τα σχέδιά του θα ναυαγούσε!

- Έλα Σήφη καλησπέρα, τι κάνεις! Πώς και με θυμήθηκες;

- Καλά βρε Κωστή. Καιρό έχουμε να τα πούμε! Εγώ σε θυμήθηκα, εσύ σαν να με ξέχασες!

- Γιατί το λες αυτό;

- Είπα στον γιό σου να σου δώσει χαιρετίσματα μήπως και βρεθούμε το μεσημέρι για καμιά ρακί. Ξέρω το βράδυ έχετε τον γάμο!

- Σε ποιόν είπες να μου δώσει χαιρετίσματα; Στον Αντώνη;

- Τον συνάντησα πρωί πρωί όταν εσύ πήγαινες να κάνεις κάτι δουλειές; Δεν σου το είπε; Πού είσαι Κωστή τώρα;

- Πλάκα μου κάνεις; Δεν είσαι στην Αθήνα;

- Μάλλον έχεις πιεί τις ρακές σου και δεν ξέρεις τι λες!

- Τον συνάντησες στα Χανιά, δηλαδή!
- Μα ναι! Πήγαινε στην Ιφιγένεια!
- Απορώ πώς και δεν με πήρε τηλέφωνο η αδερφή μου!
- Για στάσου βρε Κωστή μου. Δεν το ήξερες ότι είναι στην Κρήτη;
- Ο Θεός να σ' έχει καλά βρε Σήφη μου! Δεν κοιμηθήκαμε όλο το βράδυ.

Τον ψάχναμε όλη νύχτα. Μόλις έφυγα από το αστυνομικό τμήμα. Το παλιόπαιδο!

- Εφηβεία Κωστή μου! Για θυμήσου και τα δικά μας, τι τρέλες κάναμε! Για ρώτα και μένα τι έχω τραβήξει με τον Μανώλη...πριν μερικά χρόνια...Μου έλεγε ότι θα κοιμόταν στον φίλο του και ήταν στο Ρέθυμνο...

- Θυμάμαι που μου τα έλεγες!
- Πάρ' τον με το καλό. Με τις φωνές δεν βγάζεις άκρη.

- Σε ευχαριστώ ρε φίλε. Αν θα κατέβω να τον μαζέψω, θα τα πούμε από κοντά σίγουρα. Σε ευχαριστώ!

Η καμπάνα της εκκλησίας χτυπούσε έξι... Η θεία Ιφιγένεια ήταν σε πυρετό προετοιμασιών. Ο Αντώνης είχε φορέσει το κουστούμι που του είχε πάρει η θεία Ιφιγένεια για δώρο. «Εφόσον θα είσαι ο συνοδός μου πρέπει να είσαι κούκλος, όπως αρμόζει στην περίπτωση». Εκείνη βαφόταν στο μπάνιο.

- Θεία, έχεις χαιρετισμούς από τον μπαμπά! Θα σε πάρει αργότερα για να ευχηθεί και στο ζευγάρι μου είπτε!

- Να ' ναι καλά! Πώς τον ξέχασα...

Η θεία βγήκε από το μπάνιο βιαστική.

- Λοιπόν πρέπει να φύγουμε αμέσως. Θέλω να είμαι στην εκκλησία να επιβλέπω τον στολισμό, να ετοιμάσω όσα χρειάζονται. Έλα βοήθησέ με να πάρουμε όσα χρειάζονται!

- Θεία μην βιάζεσαι. Να μην ξεχάσουμε τίποτα ε!

Σε πέντε λεπτά με το αμάξι έφτασαν μπροστά στην εκκλησία του Αγ. Νικολάου. Μεγάλος επιβλητικός, ξεχωριστός. Είναι η πρώτη φορά που έβλεπε

εκκλησία που να έχει και καμπαναριό και μιναρέ. Η πλατεία της Σπλάντζιας εντυπωσιακή, μεγάλη, άφηνε χώρο να αναδειχθεί η μοναδική ομορφιά του.

- Αυτός θεία είναι ο μιναρές που φαίνεται από το λιμάνι;

- Σαράντα μέτρα ύψος δεν θα φαινόταν;

- Δηλαδή, πριν γίνει εκκλησία ήταν τζαμί;

- Όχι βέβαια! Χτίστηκε γύρω στο 1320 ως καθολικό μονής της αδελφότητας της Μονής του Αγίου Πέτρου των Δομινικανών του Χάνδακα!

- Του Ηρακλείου δηλαδή!

- Ακριβώς! Από τότε είναι το κωδωνοστάσιο. Από τους Τούρκους μετατράπηκε σε τζαμί. Εδώ παλιά ήταν ο Τουρκομαχαλάς. Λεγόταν τότε το Τζαμί του Ηγεμόνα, Χιουγκάρ Τζαμισί. Οι Τούρκοι έχτισαν τον μιναρέ στη νότια πλευρά με το κωνικό μεταλλικό στέγαστρο. Στα 1920 περίπου μετατράπηκε σε ορθόδοξο ναό προς τιμή του Αγίου Νικολάου, μεγάλη η χάρη του!

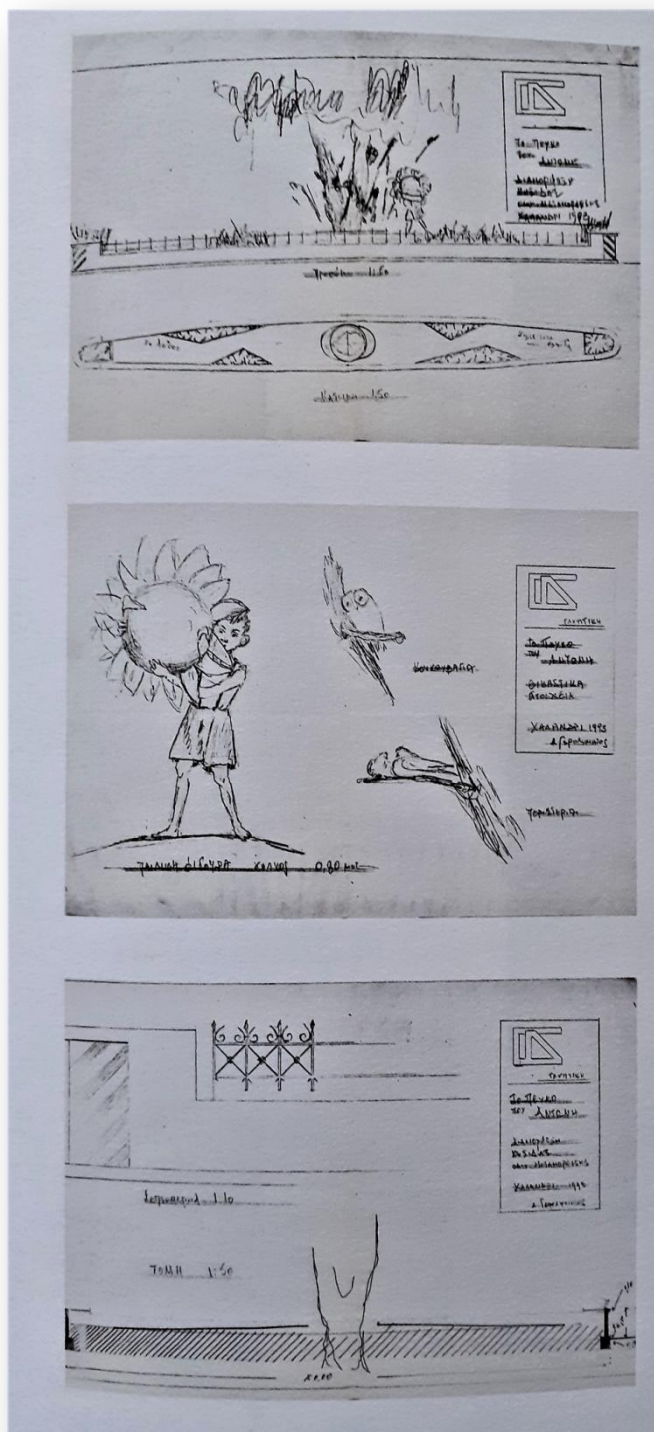
- Θεία, πάω να ανάψω ένα κεράκι!

Μπήκε μέσα στον ναό. Εντυπωσιακός, επιβλητικός με τις ψηλές καμάρες, τους κόκκινους κίονες, τους μεγάλους πολυελαίους. Σε λίγη ώρα η εκκλησία άρχισε να γεμίζει με κόσμο. Όλοι ντυμένοι με τα καλά τους, με τα γιορτινά τους, όπως ταίριαζε στην περίσταση. Ο Αντώνης αφού άναψε το κερί του, κάθισε σε μια σειρά μπροστά- μπροστά για να βλέπει καλύτερα το μυστήριο. Το ζευγάρι στάθηκε μπροστά στον παπά και η θεία του ακριβώς από πίσω τους. Η θεία Ιφιγένεια στεκόταν καμαρωτή και σοβαρή.

Όταν ο γάμος τελείωσε όλοι περίμεναν στη σειρά να χαιρετίσουν τον γαμπρό, την νύφη και την κουμπάρα. Η αναμονή ήταν αρκετά βαρετή για τον Αντώνη, αλλά χαιρόταν που έβλεπε την θεία να δέχεται ευχές, «πάντα άξια» και τα σχετικά, με υπερηφάνεια. Μετά μπήκαν στα αυτοκίνητα και ξεκίνησαν για το γλέντι. Πήγαν σε ένα πανέμορφο κτήμα στο Καμπάνι, στο Ακρωτήριο των Χανίων. Ήταν ψηλά ένας μεγάλος ανοιχτός χώρος με θέα την θάλασσα στο βάθος. Παντού υπήρχαν κεριά και λουλούδια. Υπήρχε και το φως του φεγγαριού και όλα ήταν πολύ ρομαντικά. Ο Αντώνης και η θεία του κάθισαν στο ίδιο τραπέζι με τους νεόνυμφους και πραγματικά καλοπέρασαν. Έφαγαν,

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΗ

ήπιαν (ο Αντώνης γκαζόζα) και χόρεψαν στον ρυθμό της λύρας. Στο τέλος, ήρθε η ώρα να φύγουν και αφού καληνύχτισαν την νύφη και τον γαμπρό, επέστρεψαν στο σπίτι. Η ώρα ήταν περασμένα μεσάνυχτα και ο Αντώνης ήταν κουρασμένος αλλά και χαρούμενος από το ξεφάντωμα.

Προσχέδια του Διονύση Γερολυμάτου για το «Δέντρο του Αντώνη»

- Αγάπη μου, έχουμε σοβαρό πρόβλημα! Ο Αντώνης, στις Ιφιγένειας, μα αυτό δε γίνεται! Και αυτή, ούτε ένα τηλέφωνο! Καλά που με πήρε αυτός ο άγιος άνθρωπος ο Σήφης και με ενημέρωσε. Αλλιώς ακόμα θα ψάχναμε. Και δεν βρήκαμε και εισιτήρια για πτήση! Τέτοια εποχή... Μα τι θα κάνουμε με αυτό το παιδί;! γρύλιζε ο πατέρας του Αντώνη μέσα στην στενή καμπίνα του πλοίου για Χανιά.

- Μην ταραξέσαι Κώστα! Κάτσε να προσπαθήσω να την ξαναπάρω, ίσως το σηκώσει. Αχ, εδώ δεν έχει και καλό σήμα...

- Δεν καταλαβαίνεις! Μα τι παιδί! Δεν μπορώ να το χωνέψω! Έφτασα στα όριά μου! Θέλει μια γερή τιμωρία να στρώσει.

- Να τον πάρουμε με το μαλακό. Δεν θέλω δράματα. Τιμωρία; Δεν ξέρω...

- Πρέπει να τιμωρηθεί. Δεν θα βγαίνει καθόλου από το σπίτι παρά μόνο για το σχολείο και το φροντιστήριο, τη διέκοψε ο πατέρας. Μόνο έτσι θα λογικευτεί. Πρέπει τουλάχιστον να κατέβει από το σύννεφό του!

Το επόμενο πρωί ο Αντώνης ξύπνησε νωρίς. Είχε ακόμα υπερένταση από τα χθεσινά. Σηκώθηκε από το κρεβάτι και έριξε μια ματιά στο δωμάτιο της θείας να δει αν κοιμάται, αλλά δεν την βρήκε εκεί. «Μάλλον θα ετοιμάζει πρωινό» σκέφτηκε και άρχισε να γουργουρίζει το στομάχι του. Είχε ξεχάσει τελείως το θέμα με τους γονείς του. Στην κουζίνα μύριζε ψημένο ψωμί και καφές.

- Καλημέρα Αντωνάκο μου. Πρωί- πρωί και εσύ βλέπω. Κοιμήθηκες καλά; Σαν να μου φάνηκε ότι παραμιλούσες στον ύπνο σου. Πάρε ζεστό ψωμί να αλείψεις...

ΝΤΙΝ ΝΤΟΝ

- Το κουδούνι... Ποιος να 'ναι πρωινιάτικα; Πάω να δω, εσύ τρώγε καλό μου.

Και με αυτά τα λόγια η θεία πήγε στην είσοδο. Πάγωσε για λίγο όταν άνοιξε την πόρτα. Οι επισκέπτες δεν ήταν άλλοι από τους γονείς του Αντώνη.

- Τι κάνετε εσείς εδώ; Δεν μου είπε τίποτα ο...

- Ιφιγένεια, Ιφιγένεια! Πόσο ανησύχησα! Μέσα είναι; είπε η μητέρα του και όρμησε μέσα ενώ ο πατέρας ακολούθησε με αργό βήμα χωρίς να πει γεια.

Ο Αντώνης ακούγοντας την φωνή της μητέρας του πανικοβλήθηκε και η φέτα με μαρμελάδα του έπεσε στην μπλούζα από την ταραχή.

- Αντώνη, τι έκανες; Κρυφά ήρθες εδώ; τον ρώτησε η θεία.

- Λοιπόν. Αντώνη. Τέλος τα τρελά σου! Χάσαμε το μυαλό μας και εγώ και η μαμά! Όλους μας κοροΐδεψες μάλλον. Ετοίμασε τα πράγματά σου, φεύγουμε για Αθήνα.

- Αγόρι μου, δεν χρειαζόταν να φτάσουμε ως εδώ! είπε η μητέρα του.

Ο Αντώνης περίμενε κατσάδα. Αλλά οι γονείς του δεν είπαν τίποτα άλλο ούτε στα Χανιά, ούτε στο ταξίδι για Πειραιά. Γιατί τόση ησυχία; Μόλις έφτασαν στο σπίτι ο πατέρας του μάζεψε σε δύο κούτες όλα τα βιβλία του Αντώνη. Μόνο τα βιβλία του σχολείου άφησε. «Για το καλό σου γίνονται όλα αυτά» έλεγε και ξανάλεγε η μητέρα του. Ο Αντώνης παρίστανε τον αδιάφορο για καμιά βδομάδα. Κλειδαμπαρωνόταν στο δωμάτιό του, διάβαζε τα μαθήματά του, πήγαινε σχολείο. Σπάνια έβγαινε από το δωμάτιο και είχε τα τυπικά με τους γονείς του.

Μέχρι που μια μέρα... Ο κύριος Παύλος ο καλός και ευγενικός γείτονας της οικογένειας επέστρεψε σπίτι του από τον καθημερινό του απογευματινό περίπατο. Του λύθηκε το κορδόνι στην διαδρομή και γονάτισε κάτω από ένα δέντρο για να το δέσει. Τότε είδε σε ένα μικρό άνοιγμα του κορμού κάτι παραχωμένες σελίδες. Τις έβγαλε με προσοχή. Διάβασε γρήγορα αυτά που έγραφαν. Έμεινε άφωνος, όταν στο τέλος παρατήρησε την υπογραφή του Αντώνη, του μικρού του γείτονα. Πήρε τα χαρτιά στην αγκαλιά του και ξεκίνησε για το σπίτι του Αντώνη.

- Κύριε Κώστα, συγγνώμη που ενοχλώ τέτοια ώρα, αλλά ο μικρός είναι πραγματικό ταλέντο στη γραφή! Βρήκα αυτές τις δημιουργίες του Αντώνη κρυμμένες σε ένα δέντρο. Δες και με τα μάτια σου! Να τον χαιρέσετε! Πρέπει να τον στείλετε σε διαγωνισμό, μα τι ευαισθησία, είναι ευλογημένο παιδί!»

Ο πατέρας έριξε μια γρήγορη ματιά.

- Αλήθεια αυτά τα έγραψε ο Αντώνης; Ευχαριστώ κύριε Παύλο. Θα τα κρατήσω. Σ' ευχαριστώ που έκανες τον κόπο. Καλό βράδυ.

Χτύπησε την πλάτη του κυρίου Παύλου και έκλεισε την πόρτα. Άρχισε να διαβάζει τις σελίδες όρθιος στο χολ, αν και δεν ήταν στην σειρά. Το πρόσωπό του φωτίστηκε.

Λίγη ώρα μετά χτύπησε την πόρτα στο δωμάτιο του Αντώνη.

- Μπορώ να σου πω λίγο; Μπήκε και κάθισε στο κρεβάτι. Ο Αντώνης διάβαζε στο γραφείο του. Αντώνη... άκου... έφτασαν αυτά στα χέρια μου, ο κύριος Παύλος τα βρήκε τυχαία. Έλεγα δεν πρόκειται να σε αφήσω να γίνεις συγγραφέας. Όμως... τα διάβασα και... γιατί τόσο καιρό δεν μου φανέρωνες την αλήθεια; Γιατί τόσο καιρό δεν το έβλεπα; Είσαι καλός, πολύ καλός δεν μπορώ να μην το παραδεχτώ.

Ο Αντώνης πήρε μια βαθιά ανάσα ανακούφισης.

- Νόμιζα ότι θα νευριάσεις πάλι.

- Τώρα καταλαβαίνω. Γίνε ότι θέλεις παιδί μου, αρκεί να είσαι ευτυχισμένος. Θα είμαστε δίπλα σου. Έκανα λάθος. Με συγχωρείς;

- Δεν το πιστεύω ότι ήταν τόσο εύκολο! Αλήθεια δεν λες, όχι; Ο πατέρας έκανε ναι χωρίς να μιλήσει.

- Θα σας κάνω περήφανους, θα είμαι ευτυχισμένος, το ορκίζομαι! είπε ο Αντώνης και ένα όμορφο χαμόγελο απλώθηκε στα χείλη του. Τι θα μπορούσε να εμποδίσει πια τα όνειρά του;

Οι επόμενες μέρες κυλούσαν ήσυχα στο σπίτι του Αντώνη. Σχολείο, σπίτι, διάβασμα, βόλτες με τους κολλητούς του στους ποδηλατόδρομους, στη ρεματιά, στην πλατεία του Αγίου Νικολάου. Ένωθε όμορφα, έβλεπε την αποδοχή στα ματιά των γονιών του, για τη μεγάλη αγάπη του. Έτσι τώρα, ήσυχος καθόταν στο δωμάτιό του και έγραφε, έγραφε, έσβηνε, ξαναέγραφε. Έτσι δεν κάνουν οι μεγάλοι συγγραφείς; Πολλές φορές σκεφτόταν το ταξίδι στα Χανιά και κοκκίνιζε από ντροπή για τη φυγή του, ή από περηφάνια που έφτασε στα άκρα για να διεκδικήσει το όνειρο του. Άξιζε τον κόπο τελικά, οι γονείς του

άλλαξαν γνώμη ή μήπως τελικά ο κύριος Παύλος ήταν ο από μηχανής θεός που έδωσε τη λύση στο πρόβλημα του;

Ένα μεσημέρι γυρνώντας ο πατέρας του από τη δουλειά τον φώναζε επίμονα.

- Αντώνη, που είσαι; Έλα εδώ, έχω κάτι για σένα!

- Τι, κανένα δώρο, βιβλίο για έκπληξη μου έχεις;

- Όχι, πάρε αυτό το φάκελο και θα δεις!

- Σαν προσκλητήριο γάμου μου φαίνεται μπαμπά, μήπως το πήρε απόφαση και παντρεύεται η θεία Ιφιγένεια και μας το κράταγε για έκπληξη; Χα, χα!

- Έλα πάρε, δικό σου, μου το έδωσε ένας συνάδελφος μου στη δουλειά. Του έχω μιλήσει για σένα και για τη μεγάλη αγάπη σου στα βιβλία!

Ανυπόμονος ανοίγει τον φάκελο, και διαβάζει το περιεχόμενο της κάρτας.

Π Ρ Ο Σ Κ Λ Η Σ Η

Οι εκδόσεις «Σταυρός» παρουσιάζουν την επανέκδοση του βιβλίου του Αντώνη Σαμαράκη «Ζητείται ελπίς» των εκδόσεων Ψυχογιός, το Σάββατο 20 Απριλίου 2021 στις 5:00 μ.μ., στον Πολυχώρο «Βιβλίο, τσάι και συμπάθεια», Ικονίου 5 Γλυφάδα.

Κείμενα του βιβλίου θα διαβάσουν ο συγγραφέας Κ. Ελπιδοφόρος και η ηθοποιός Σαλώμη Περγαντή.

Τρίβει τα ματιά του, διαβάζει, ξαναδιαβάζει...

- Τι σημαίνει αυτό μπαμπά;

- Σημαίνει ότι φοράτε τα καλά σας και το Σάββατο πάμε οικογενειακώς βόλτα στη Γλυφάδα, να δείτε και λίγο θάλασσα, να μυρίσετε και λίγο ιώδιο, όλο πεύκο πεύκο χρειαζόμαστε μια αλλαγή βρε παιδιά!

Η χαρά του απεριγράπτη, του 'ρχεται να τρέξει να φιλήσει το μπαμπά του, να φωνάξει «είσαι ο καλύτερος». Το βλέπει στα μάτια του και αυτός στα δικά του!

Ανυπομονεί τόσο να έρθει το Σάββατο να δει τον αγαπημένο του συγγραφέα Κ. Ελπιδοφόρο. Θα έχει την τιμή και τη χαρά να του υπογράψει το βιβλίο του Αντώνη Σαμαράκη. Οι μέρες περνούν βασανιστικά αργά. Είναι Τετάρτη ακόμα, λες και οι δείκτες του ρολογιού έχουν κολλήσει. Πέμπτη... Παρασκευή... επιτέλους ξημέρωσε Σάββατο!

- Είστε έτοιμοι; 12 η ώρα, φωνάζει η μαμά.

- Από τις 11 μαμά, οι άλλοι αργούν ακόμα!

- Κατεβείτε, κλειδώνω κι έρχομαι κι εγώ, λέει ο μπαμπάς.

Στη διαδρομή βλέπει τα σύννεφα που τρέχουν και τρέχουν και αυτού τα όνειρα του. Κάποια μέρα και αυτός θα προσκαλεί κόσμο στην παρουσίαση του βιβλίου του, το σκέπτεται και χαμογελάει. Παρκάρανε κοντά στη θάλασσα. Ήταν μια όμορφη ανοιξιάτικη μέρα, πολύς κόσμος είχε βγει για περίπατο, παιδάκια με τους γονείς τους, ηλικιωμένοι, νέοι που έτρεχαν!

- Άντε να δούμε πού θα βρούμε να κάτσουμε για φαγητό με τόσο κόσμο! γκρίνιαζε η μαμά.

Ψαροταβέρνα «τα Θαλασσοπούλια» εκεί κάτσανε. Δίπλα στη θάλασσα.

- Τυχεροί είμαστε, είπε η μαμά με μεγάλη ανακούφιση!

- Εγώ θέλω καλαμαράκια και πατάτες. Ο θαλασσινός αέρας του είχε ανοίξει την όρεξη. Ανυπομονούσε να περάσει η ώρα. Ήταν 3:30 ακόμα.

- Να σας φέρω και παγωτό με πορτοκαλόπιτα; ρώτησε ο σερβιτόρος.

- Ναι! συμφωνήσανε όλοι.

Εκεί που έτρωγε με μεγάλη λαιμαργία το γλυκό του και είχε πασαλειφτεί με το παγωτό, ακούει ένα γέλιο κοριτσιού και νιώθει ένα βλέμμα να έχει καρφωθεί πάνω του. Διασταυρώνεται η ματιά του με αυτά τα μαύρα ματιά που τον κοιτάζουν και του θυμίζουν κάτι... Το κορίτσι σηκώνεται και πηγαίνει προς το μέρος του.

- Αντώνη, πώς από τα μέρη μας;

Αυτή τη φωνή κάπου την ξέρει...

- Έλα, η Ελένη είμαι, η «συμμαθήτριά» σου! Χα χα, τόσο πολύ άλλαξα κόβοντας τα μαλλιά μου;

- Τι ευχάριστη έκπληξη! Να σου συστήσω τους γονείς μου. Η Ελένη είναι μια καλή φίλη που με βοήθησε σε μια δύσκολη στιγμή, της κλείνει κρυφά το μάτι... Αν σου δώσουν άδεια οι δικοί σου, θα ήθελα να έρθεις μαζί μου στον Πολυχώρο «Βιβλίο, τσάι και συμπάθεια». Γίνεται η παρουσίαση του αγαπημένου μου βιβλίου.

- Ποιο είναι το βιβλίο λοιπόν;

- «Ζητείται Ελπίς» του Αντώνη Σαμαράκη.

- Εντάξει Αντώνη, υπάρχει ελπίδα να έρθω μαζί σου, του χαμογέλασε η Ελένη!

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΗ

Το πεύκο του Αντώνη Σαμαράκη στο Χαλάνδρι

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΗ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΗ

ΕΚΔΟΘΗΚΕ ΣΕ ΨΗΦΙΑΚΗ ΜΟΡΦΗ
ΤΟΝ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟ ΤΟΥ 2022 ΑΠΟ
ΤΟΝ ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΟ ΣΥΛΛΟΓΟ «ΤΑ
ΚΑΣΤΕΛΛΙΑ» ΣΕ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΤΗΣ
ΠΟΛΥΤΙΜΗΣ ΜΑΧΑΙΡΑ ΚΑΙ ΤΟΥ
ΚΩΣΤΑ ΣΤΟΦΟΡΟΥ ΚΑΙ ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΣΤΟ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ ΥΠΟ
ΑΔΕΙΑ CREATIVE COMMONS (BY-
NC-ND) ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΟΙΚΤΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

